

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.706 van 10 februari 1998
in de zaken A. 40.000/XII-803
42.985/XII-804.**

In zake : Jozef DE SCHAUWER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. MOORTGAT,
kantoor houdende te LINT,
Van Putlei 109

tegen :

- I. in de zaak 40.000
de stad MECHELEN, vertegenwoordigd door
de burgemeester,
die woonplaats kiest bij
Advocaat bij het Hof van Cassatie
A. HOUTEKIER,
kantoor houdende te MECHELEN,
Battelse Steenweg 95,
- II. in de zaak 42.985
het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat dat Jozef DE SCHAUWER op 19 december 1988 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 16 augustus 1988 van de burgemeester van de stad Mechelen waarbij hij bij tuchtmaatregel voor drie dagen wordt geschorst met verlies van wedde (de zaak G/A. 40.000/XII-803);

Gezien het verzoekschrift dat Jozef DE SCHAUWER op 30 augustus 1990 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 14 augustus 1990 van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 16 augustus 1988 van de burgemeester van de stad Mechelen niet wordt ingewilligd (de zaak G/A. 42.985/XII-804);

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 19 juni 1992 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 19 juni 1992 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 9 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. MOORTGAT, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat bij het Hof van Cassatie A. HOUTEKIER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat O. DUGARDIJN, die loco Advocaat P. DEVERS, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Verzoeker Jozef DE SCHAUWER is adjunct-commissaris van politie in de stad Mechelen.

Op 26 februari 1988 stelt adjunct-commissaris hoofdinspecteur F. BUELENS ten laste van verzoeker een tuchtverslag op. Het verslag begint als volgt:

"De feiten lopen over een ganse periode en zijn van zulke aard dat de organisatiesfeer verpest wordt. Zowel het officierenkader, het middenkader en de mensen aan de basis beklagen zich over de werkwijze en houding van Adj. commissaris J. DE SCHAUWER."

Onder een hoofdstuk "voorbeelden" worden vervolgens vijf gebeurtenissen geschetst uit de periode van 20 december 1987 tot 24 februari 1988. Het verslag besluit:

"In het algemeen wordt door de collega's-officieren gemeld dat zij geen enkel vertrouwen kunnen stellen in A.C. De Schauwer wanneer ze bij de aflossing vragen om een opdracht te willen overnemen. (...)"

De vijf verschillende feiten worden in afzonderlijke "tuchtverslagen" nader uiteengezet en becommentarieerd. Als zodanig vormen zij in de tegen verzoeker gevoerde tuchtprocedure elk een afzonderlijk "tuchtdossier".

Nadien volgen nog zes tuchtverslagen met betrekking tot gebeurtenissen in de periode van 13 maart 1988 tot 16 april 1988.

1.2. Verzoeker wordt op 5 juli 1988 door de burgemeester van de stad Mechelen gehoord in zijn middelen van verdediging tegenover elk tuchtverslag. Telkens wordt proces-verbaal opgesteld en door verzoeker ondertekend.

Op 16 augustus 1988 legt de burgemeester hem voor de feiten vermeld in zes tuchtverslagen de tuchtstraf op van drie dagen schorsing met inhouding van wedde. In zijn beslissing vermeldt de burgemeester bij elke tenlastelegging de redenen waarom zij bij de beslissing in aanmerking wordt genomen. De tuchtstrafbeslissing wordt aan verzoeker op 16 augustus 1988 ter kennis gebracht.

In een afzonderlijke beslissing klasseert hij de dossiers betreffende de vijf andere tenlasteleggingen zonder gevolg.

1.3. Op 30 augustus 1988 stelt verzoeker, verwijzende naar artikel 178, § 2, derde lid, van de oude gemeentewet, ingevoegd bij de wet van 11 februari 1986 op de gemeentepolitie, op aanraden van de gouverneur van de provincie Antwerpen bij de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden beroep in tegen de tuchtstrafbeslissing van 16 augustus 1988.

De Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden antwoordt hem op 13 oktober 1988 dat het beroep, omdat het een hiërarchisch beroep betreft en geen vorm van administratief toezicht, moet ingediend worden bij de Koning. Verzoeker dient dit beroep bij de Minister van Binnenlandse Zaken in op 25 oktober 1988.

Omdat hij geen nader bericht ontvangt over het gevolg dat aan zijn beroepsschrift gegeven is, vordert verzoeker op 9 december 1988 de vernietiging van het besluit van 16 augustus 1988 van de burgemeester. Het betreft de zaak G/A. 40.000/XII-803.

1.4. Op 31 mei 1990, nadat het Arbitragehof bij arrest nr. 73 van 22 december 1988 artikel 178, § 2, derde lid, van de gemeentewet -voor wat het Vlaamse Gewest betreft- vernietigd heeft in de mate dat daar is

bepaald dat tegen een door de burgemeester opgelegde tuchtstraf beroep kan worden ingesteld bij de Koning binnen veertien dagen na de betekening ervan, en nadat de Vlaamse Raad op 10 mei 1989 het decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht betreffende sommige tuchtmaatregelen genomen ten aanzien van de leden van de gemeentepolitie heeft aangenomen, wijst de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden verzoeker erop dat hij overeenkomstig artikel 9, 2° van het decreet van 10 mei 1989 de mogelijkheid heeft bij de Vlaamse Executieve beroep in te stellen tegen de beslissing van 16 augustus 1988 van de burgemeester en dat hij dat beroep moet indienen binnen de dertig dagen na de ontvangst van de brief.

Daaraan gevolg gevend verzendt verzoeker op 29 juni 1990 een nieuw beroepsschrift aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Het is identiek aan het beroepsschrift van 30 augustus 1988.

1.5. Op 14 augustus 1990 beslist de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden het beroep van verzoeker niet in te willigen omdat de tegen de beslissing van de burgemeester ingeroepen middelen hetzij niet dienend zijn, hetzij niet gegrond en omdat de opgelegde tuchtstraf hem "verantwoord voorkomt".

Op 30 augustus 1990 vordert verzoeker de vernietiging van dat besluit (de zaak G/A. 42.985/XII-804).

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in de zaak G/A 42.985/XII-804, het Vlaamse Gewest, opwerpt dat de beslissing van 14 augustus 1990 van de Gemeenschapsminister in de plaats gekomen is van de beslissing van 16 augustus 1988 van de burgemeester zodat de laatstgenoemde beslissing niet meer het voorwerp kan zijn van

een annulatieberoep met het gevolg dat noch de burgemeester, noch het college van burgemeester en schepenen als verwerende partij in het geding kunnen optreden;

2.2. Overwegende dat de Gemeenschapsminister in deze aangelegenheid opgetreden is in het kader van de toepassing van artikel 9 van het decreet van 10 mei 1989 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht betreffende sommige tuchtmaatregelen getroffen ten aanzien van de leden van de gemeentepolitie, naar luid waarvan de beslissingen die de burgemeester krachtens artikel 178 van de (oude) gemeentewet genomen heeft vóór de inwerkingtreding van het decreet, te weten vóór 13 juni 1989, onder het toepassingsveld ervan vallen wanneer de betrokkene er beroep bij de Koning tegen heeft ingesteld en wanneer over dat beroep nog geen uitspraak was gedaan op 31 december 1988; dat zulks te dezen het geval is;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 3 van het decreet van 10 mei 1989 de adjunct-commissaris van politie tegen een tuchtstrafbeslissing van de burgemeester beroep kan instellen bij de Vlaamse Executieve, die haar uitspraak, op straffe van stilzwijgende goedkeuring, ter kennis van de betrokken partijen moet brengen binnen 50 dagen na het inkomen van het beroep; dat, zoals de Raad van State in zijn arresten nr. 47.185 van 7 juni 1994 inzake BUYCK en nr. 68.249 van 23 september 1997 inzake GEMEENTE ZELE heeft uiteengezet, het decreet van 10 mei 1989 geen hervormingstoezicht, maar een goedkeuringstoezicht heeft ingesteld; dat de bestreden beslissing van de Gemeenschapsminister, hoewel zij zich formeel beperkt tot de verwerping van het beroep van verzoeker, in dat kader als een eenvoudig goedkeuringsbesluit kan worden gezien;

Overwegende dat een goedkeuringsbesluit van de toezichthoudende overheid niet in de plaats komt van

het goedgekeurde besluit; dat het beroep tegen het goedgekeurde besluit van de burgemeester van de stad Mechelen dan ook een voorwerp heeft en dat de stad Mechelen, de rechtspersoon aan wie de beslissing van de burgemeester moet worden toegerekend, wel degelijk als verwerende partij in het geding betrokken moet blijven; dat de exceptie niet gegrond is;

3. Overwegende dat de middelen aangevoerd in de zaak G/A. 40.000/XII-803 identiek zijn aan de middelen die verzoeker naar aanleiding van het door hem ingestelde administratief beroep heeft aangevoerd; dat de Gemeenschapsminister in zijn beslissing van 14 augustus 1990 aan elk aangevoerd middel een afzonderlijke bespreking gewijd heeft; dat verzoeker vervolgens in zijn beroep tegen de beslissing van de Gemeenschapsminister (de zaak 42.985/XII-804) zijn middelen herhaalt en er een kritiek bijvoegt op de motivatie van het besluit van de Gemeenschapsminister; dat voor een goed begrip van de zaak bij de navolgende uiteenzetting van het standpunt van de partijen hetzelfde stramien gehanteerd wordt;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel tegen de beslissing van de burgemeester, hierna aangeduid als de eerste bestreden beslissing, aanvoert dat hem geen redelijke termijn gegeven is om zijn verhoor door de burgemeester voor te bereiden; dat hij uiteenzet dat hij op 21 juni 1988 uitgenodigd is om op 5 juli 1988 voor de burgemeester te verschijnen met de mededeling dat hij met het oog op de inzage van het tuchtdossier een afspraak moest maken met het secretariaat maar dat hij, om reden van zijn gewijzigde uurrooster en zijn tewerkstelling in permanentie- en nachtdienst, slechts over twee dagen -27 en 28 juni 1988- beschikte om het dossier in te zien; dat hij van oordeel is dat, rekening houdend met "de lijvigheid van het dossier en het groot aantal tenlastegelegde feiten", de termijn die hem aldus gegeven is om het verhoor voor

te bereiden en om de zaak te bespreken met zijn raadsman "bijzonder kort" was en dat de termijn door het bestuur zelfs nog ingekort is door te eisen dat hij schriftelijk een afspraak zou maken;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister op dat middel, samengevat, geantwoord heeft wat volgt: verzoeker beschikte, nadat hij het dossier op 27 juni 1988 op het politiecommissariaat had ingekeken, nog over acht dagen om zijn dossier met zijn raadsman voor te bereiden en dat is "ruimschoots voldoende geweest om deze aangelegenheid grondig met zijn raadsman te bespreken";

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen het goedkeuringsbesluit van de Gemeenschapsminister, hierna de tweede bestreden beslissing genoemd, bijkomend uiteenzet dat een voorbereidingstermijn van acht dagen onvoldoende was en dat hij er zich bij zijn verhoor door de burgemeester heeft moeten toe beperken "in grote lijnen een antwoord (te geven) aan de hand van parate kennis";

3.1.2. Overwegende dat de stad Mechelen, hierna de eerste verwerende partij genoemd, antwoordt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor niet om uitstel gevraagd heeft -reden waarom het middel niet ontvankelijk is- en dat hoe dan ook de concrete gegevens van het dossier aantonen dat de hem gegeven voorbereidingstermijn van 13 dagen, waarvan er 9 waren gedurende welke hij het tuchtdossier kon inzien, voldoende was om van het dossier, dat van eerder geringe omvang was en een "nogal eenvoudige toedracht" had, kennis te nemen; dat zij uiteenzet dat verzoeker de gelegenheid had om reeds vóór 27 juni 1988 het tuchtdossier in te zien vermits hij op 22, 23 en 24 juni 1988 zijn dienst vervulde op het politiecommissariaat of zelfs vrijaf had, dat verzoeker zelf een datum voor

inzage van het dossier voorgesteld heeft -waarop het bestuur ingegaan is- en dat er wel sprake was van het maken van een afspraak voor het raadplegen van het dossier, maar niet van een schriftelijke afspraak;

3.1.3. Overwegende dat het Vlaamse Gewest, hierna aangeduid als de tweede verwerende partij, antwoordt dat het begrip redelijke termijn concreet moet beoordeeld worden en dat verzoeker, die over 14 dagen beschikte om zijn verhoor in deze eenvoudige zaak voor te bereiden, "meer dan tijd genoeg gehad heeft"; dat het daaraan toevoegt dat verzoeker niet om uitstel verzocht heeft, dat hij integendeel het proces-verbaal van verhoor zonder opmerkingen ondertekend heeft, wat inhoudt dat hij akkoord ging met de behandeling van de zaak op dat ogenblik en dat hij geen opmerkingen over de hem toegekende inzagetermijn gemaakt heeft;

3.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat hij zich moest verantwoorden voor vijftien dossiers -de burgemeester heeft tijdens het verhoor zelf negen dossiers zonder gevolg geklasseerd en heeft uiteindelijk een straf opgelegd op basis van drie dossiers- en dat de hem daarvoor toegekende voorbereidingstermijn "ruimschoots onvoldoende is"; dat hij er ook nog op wijst dat "de tonaliteit" die uit het proces-verbaal van verhoor blijkt, aantoonst dat een vraag om uitstel manifest geweigerd zou zijn en zelfs tegen hem gebruikt had kunnen worden om een nieuw tuchtdossier op te stellen en dat de omstandigheid dat het proces-verbaal door hem zonder opmerkingen ondertekend is geen andere gevolgtrekking toelaat dan dat de tijdens het verhoor gestelde vragen en antwoorden correct weergegeven zijn;

3.1.5. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog opmerkt dat hem mondeling medegedeeld is dat hij een geschreven vraag moest indienen om het dossier

in te zien, dat het onjuist is te beweren dat het tuchtdossier niet omvangrijk was en dat, wat betreft de bekendheid van verzoeker met de verschillende zaken, er moet op gewezen worden dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn "administratieve notities van de betrokken periode" te onderzoeken;

3.1.6. Overwegende dat verzoeker op dinsdag 21 juni 1988 de oproeping ontvangen heeft om op 5 juli 1988 voor de burgemeester te verschijnen; dat in principe een dergelijke oproepingstermijn volstaat om pertinent het verweer voor te bereiden in een tuchtzaak van beperkte omvang; dat het een tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar niet verboden is om aan het bestuur om een langere inzage-termijn te verzoeken, maar dat verzoeker die vraag niet gesteld heeft;

Overwegende dat in de aan verzoeker toegezonden oproeping uiteengezet wordt dat het verhoor betrekking zal hebben op elf nader genoemde tuchtverslagen, dat "de tuchtdossiers ter beschikking (zullen) worden gelegd op het secretariaat van de heer hoofdcommissaris" en dat verzoeker verzocht wordt "voorafgaandelijk een afspraak te maken"; dat de oproepingsbrief niet verwijst naar enige verplichting om die afspraak schriftelijk aan te vragen en dat verzoeker totaal ongeloofwaardig -want door geen enkel bewijsargument gestaafd- aanvoert dat het om een mondeling gegeven bevel zou gaan;

Overwegende dat verzoeker met een op 23 juni 1988 bij de hoofdcommissaris ingekomen brief de data medegedeeld heeft waarop hij in de mogelijkheid zou zijn het tuchtdossier in te zien; dat hem onmiddellijk een afspraak is toegestaan voor inzage van het dossier op 27 juni 1988 om 9 uur, de eerste van de door verzoeker voorgestelde data; dat verzoeker op die dag het tuchtdossier op het politiecommissariaat ingezien heeft; dat

niet blijkt dat hij nadien nogmaals het dossier ingezien heeft of minstens daarom verzocht heeft, waaruit kan opgemaakt worden dat, in de gedachte van verzoeker, die eenmalige inzage van het dossier kon volstaan om zijn verhoor accuraat voor te bereiden; dat in die omstandigheden en daargelaten de vraag of het niet aan verzoekers eigen toedoen te wijten is dat hij pas op 27 juni 1988 inzage genomen heeft van het tuchtdossier, de termijn waarover hij na 27 juni 1988 nog beschikte om zijn verweer voor te bereiden, evenmin onredelijk kort genoemd kan worden;

Overwegende dat verzoeker noch zijn raadsman zich er bij hun verhoor tegenover de burgemeester op beroepen hebben dat zij te weinig tijd hebben gekregen om hun verdediging behoorlijk voor te bereiden; dat hun stelling dat verzoeker, had hij dat toch aangedurfd, een nieuwe tuchtprocedure riskeerde niets meer is dan een niet gestaafde bewering; dat immers de Raad van State in de processen-verbaal van het verhoor van verzoeker geen vijandige "tonaliteit" ontwaart; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel tegen de eerste bestreden beslissing de schending van zijn rechten van verdediging aanvoert doordat, eerste onderdeel, hoewel het administratief statuut van het personeel de afgifte van kopies van stukken uit het tuchtdossier niet verbiedt, de eerste verwerende partij geweigerd heeft hem vóór zijn verhoor een kopie te geven van het tuchtdossier en hem na zijn verhoor een kopie te geven van het proces-verbaal van zijn verhoor zodat het gemeentebestuur, dat zelf gedurende de gehele procedure beschikte over alle stukken, het "evenwichtsbeginsel" geschonden heeft en niet als een goede bestuurder gehandeld heeft,

tweede onderdeel, verzoeker, nadat de burgemeester de bestreden beslissing genomen heeft, erom gevraagd heeft het dossier te mogen inkijken en kopie ervan te bekomen terwijl hij pas op 22 augustus 1988 kopie ontvangen heeft van de processen-verbaal van zijn verhoor over de door de burgemeester als grondslag voor zijn beslissing aangehouden tuchtfacten zodat de beroepstermijn waarover hij beschikte om zich te verzetten tegen de beslissing van de burgemeester "met meer dan één week ingekort (is)",

derde onderdeel, verzoeker slechts een kopie ontvangen heeft van het proces-verbaal van zijn verhoor in "zes van de elf tuchtdossiers" terwijl die verschillende dossiers alle één geheel vormen en terwijl verschillende processen-verbaal notities bevatten die van belang zijn voor de beoordeling van andere "al dan niet gelijk-aardige facten";

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit op dat middel geantwoord heeft wat volgt: het administratief statuut voorziet niet in de afgifte van afschriften van een tuchtdossier, verzoeker had voldoende tijd om zich voor te bereiden en nota te nemen van de voor zijn verdediging nodige gegevens, uit de tijdens het verhoor door verzoeker gegeven antwoorden aan de burgemeester blijkt dat hij de dossiers goed kende, hij heeft een zeer uitgebreid beroepschrift ingediend en bewijst daarmee ter zake over voldoende tijd beschikt te hebben, niet in aanmerking genomen tuchtdossiers zijn niet betrokken geweest bij het beoordelen van de strafmaat en verzoeker moest er dus ook geen inzage van te krijgen;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen het goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat de Gemeenschapsminister geen rekening houdt met de concrete gegevens van de zaak omdat het

voor verzoeker onmogelijk was alle gewenste gegevens zelf te noteren, dat het tijdig indienen van een omstandig beroepschrift niet bewijst dat verzoekers rechten van verdediging gerespecteerd zijn en dat de burgemeester de verschillende tuchtdossiers "globaal" behandeld heeft waarmee bewezen wordt dat zij onderling wel degelijk een wederzijdse invloed gehad hebben;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij op het eerste onderdeel van het middel antwoordt dat verzoeker voldoende tijd gehad heeft om het dossier van de zaak in te kijken zodat "het feit dat hem wel inzage maar geen kopie van de tuchtdossiers werd verschaft" zijn rechten van verdediging niet in het gedrang gebracht heeft, dat artikel 130bis van de gemeentewet noch het administratief statuut van verzoeker het afgeven van kopies van een tuchtdossier verplicht stelt en dat verzoeker zich nooit beklagd heeft over de belemmering die hij ondervonden heeft bij de kennisneming van het tuchtdossier; dat zij op het tweede onderdeel van het middel antwoordt dat de gemeentewet het bestuur er niet toe verplicht aan de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar een kopie te overhandigen van het proces-verbaal van zijn verhoor, dat verzoeker alle processen-verbaal ondertekend heeft en aldus kennis heeft kunnen nemen van hun inhoud zodat de latere mededeling ervan hem geen nadeel heeft kunnen berokkenen; dat zij op het derde onderdeel van het middel antwoordt dat de burgemeester in de bestreden beslissing zes dossiers in aanmerking heeft genomen en dat hij er dienvolgens niet toe verplicht was de processen-verbaal die in de andere dossiers waren opgesteld mede te delen;

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat het administratief dossier de mededeling van kopies van het tuchtdossier niet verplicht stelt, dat de gemeente geen fout heeft begaan door aan verzoeker geen kopie te geven van stukken uit het tuchtdos-

sier, dat aan de eerste verwerende partij geen verwijt kan worden gemaakt over de laattijdige toezending, op 22 augustus 1988, van de kopies van de processen-verbaal van verhoor omdat verzoeker zelf in zijn vraag had uiteengezet dat hij de toezending verwachtte tegen 23 augustus 1988, en dat verzoeker inzage gekregen heeft van alle tuchtdossiers die tegen hem waren opgesteld zodat het geen schending van zijn rechten is wanneer vervolgens geweigerd wordt hem een kopie te geven van stukken uit de dossiers die niet in de beslissing betrokken zijn geworden;

3.2.4.1. Overwegende dat uit geen gegeven van het dossier blijkt dat verzoeker vóór zijn verhoor van 5 juli 1988 door de burgemeester aan de eerste verwerende partij gevraagd heeft om een kopie van het tuchtdossier te krijgen; dat er voor het bestuur ook geen algemene verplichting bestaat om hetzij op eigen initiatief, hetzij op aanvraag aan een tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar kopies te bezorgen van stukken uit het tuchtdossier; dat er derhalve op dat stuk geen sprake kan zijn van een weigering of nalatigheid van het bestuur en dus ook niet van een schending van verzoekers rechten van verdediging;

3.2.4.2. Overwegende dat verzoeker bij brief van 7 juli 1988 aan de hoofdpolitiecommissaris gevraagd heeft een kopie te krijgen van het tuchtdossier én van zijn verklaringen gedaan aan de burgemeester op 5 juli 1988 en opgenomen in het proces-verbaal van verhoor; dat de hoofdpolitiecommissaris op 12 juli 1988 -dit is na het verhoor door de burgemeester maar vooraleer de beslissing genomen werd- geweigerd heeft aan verzoeker de gevraagde kopies te verlenen omdat het administratief statuut niet in de afgifte van kopies van het tuchtdossier voorziet en omdat het proces-verbaal van verhoor deel uitmaakt van het ter inzage liggend tuchtdossier, maar dat niet blijkt dat verzoeker door die weigering

benadeeld is; dat verzoeker, nadat hij kennis gekregen had van de beslissing van 16 augustus 1988 van de burgemeester, aan laatstgenoemde op 19 augustus 1988 gevraagd heeft om met het oog op het instellen van een administratief beroep tegen uiterlijk 23 augustus 1988 in het bezit gesteld te worden van een kopie van het proces-verbaal van 5 juli 1988, en dat hij op 22 augustus 1988 mededeling gekregen heeft van de kopies van het proces-verbaal van zijn verhoor over de tuchtfacten die tot grondslag voor de bestreden beslissing hadden gediend; dat de eerste verwerende partij aldus, wat de datum van de mededeling betreft, aan de wensen van verzoeker tegemoet gekomen is terwijl verzoeker niet bewijst dat hij op dat ogenblik geen inzage heeft kunnen krijgen van het tuchtdossier;

3.2.4.3. Overwegende dat de eerste verwerende partij niet ontkent dat zij op 23 augustus 1988 niet alle processen-verbaal van verhoor aan verzoeker bezorgd heeft, maar alleen die welke betrekking hebben op de tenlasteleggingen die als grondslag voor de tuchtstraf in aanmerking genomen waren; dat verzoeker daarentegen niet aantoont en zelfs niet beweert dat het hem onmogelijk is gemaakt om, met het oog op de voorbereiding van zijn beroepsschrift, kennis te nemen van die stukken, meer bepaald dat hem geweigerd is inzage te krijgen van het tuchtdossier waarin de bewuste processen-verbaal waren neergelegd;

3.2.4.4. Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde argumenten de Raad van State niet tot het besluit brengen dat de rechten van verdediging van verzoeker miskend zijn; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel tegen de beslissing van de burgemeester aanvoert dat de burgemeester de verschillende ten laste gelegde facten "afzonderlijk beschouwt" om vervolgens "één

globale sanctie" op te leggen, terwijl die feiten, die hooguit met een berisping gesanctioneerd kunnen worden, door het opleggen van een schorsingsmaatregel tot gevolg zullen hebben dat zijn promotiekansen aangetast worden en dat een langere termijn nodig is voor de schrapping van de straf;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister daar in zijn goedkeuringsbesluit op geantwoord heeft wat volgt: de burgemeester heeft verzoeker over alle feiten afzonderlijk gehoord, het besluit van de burgemeester zelf behandelt ook alle feiten afzonderlijk, binnen de grenzen van zijn beoordelingsbevoegdheid heeft de burgemeester de strafmaat beoordeeld als gelijkaardige feiten die alle kunnen worden teruggebracht tot een tekortkoming aan de beroepsplichten of het in gevaar brengen van de waardigheid van het ambt;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend opmerkt dat beginselen van het strafrecht niet spelen in tuchtaangelegenheden en dat de gepleegde feiten zeker niet als "één opzet" kunnen worden gezien;

3.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet aanduidt welke regel de burgemeester zou beletten voor de verschillende feiten één tuchtstraf op te leggen en dat de burgemeester bij de keuze van de strafmaat gebruik gemaakt heeft van de beoordelingsbevoegdheid die hij ter zake bezit en waarop de Raad van State geen toezicht vermag uit te oefenen;

3.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de Raad van State niet optreedt als een rechter in hoger beroep en dat in dit geval de opgelegde straf in verhouding is met de gepleegde feiten;

3.3.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet dat hij tekort gekomen is in zijn beroepsplicht, dat de aangehouden feiten niet worden vermeld, dat er ook niet wordt verwezen naar de eenheid van opzet en dat er niet wordt uiteengezet hoe de burgemeester ertoe gekomen is voor de verschillende dossiers een enkele straf op te leggen;

3.3.5. Overwegende dat het aan een disciplinaire overheid niet verboden is om verschillende tuchtfeiten die jegens eenzelfde ambtenaar worden vastgesteld als één geheel te behandelen; dat immers, anders dan in het strafrecht, een tuchtrechtelijk bevoegde overheid niet optreedt om haar ambtenaar te straffen voor zijn misdraging op zich, maar wel omdat de ambtenaar door zijn misdraging schuld heeft aan de minder behoorlijke werking van de dienst doordat hij de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht heeft of te kort gekomen is aan zijn beroepsplichten; dat de bestraffing van de ambtenaar dan ook functie moet zijn van de verstoring van de dienst door de ambtenaar op een bepaald ogenblik, wat inhoudt dat het bestuur buiten elke uitdrukkelijke regeling om alle feiten, die tot de verstoring van de dienst aanleiding gegeven hebben, gezamenlijk in aanmerking kan nemen om de verantwoordelijke te bestraffen met de straf die nodig wordt geacht om de orde binnen de dienst te herstellen; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel tegen de eerste bestreden beslissing aanvoert dat de burgemeester zich, naar blijkt uit het proces-verbaal van verhoor betreffende de feiten 4 en 9, tijdens het verhoor van verzoeker niet onpartijdig gedragen heeft vermits hij zich niet beperkt heeft tot het verhoor, maar ook bedenkingen geuit heeft die wijzen op een vooringenomenheid jegens hem en vermits hij bepaalde vermeldingen in het proces-verbaal van verhoor slechts

heeft willen laten noteren nadat verzoeker ermee gedreigd had het proces-verbaal niet te zullen ondertekenen;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit op dat middel geantwoord heeft dat verzoeker zonder opmerkingen alle processen-verbaal van verhoor ondertekend heeft, dat hij dus akkoord is gegaan met die processen-verbaal én met de manier waarop de verhoren afgenomen zijn;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen het goedkeuringsbesluit van de Gemeenschapsminister bijkomend uiteenzet dat de ondertekening van het proces-verbaal van verhoor niet kan betekenen dat hij akkoord gaat met de manier waarop het verhoor afgehandeld is, maar alleen dat hij akkoord gaat met het feit dat het proces-verbaal alle afgelegde verklaringen bevat;

3.4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de genoteerde uitlatingen van de burgemeester wijzen op een "normale actieve rechtvaardige behandeling van de zaak" en op de zorg waarmee de processen-verbaal zijn opgesteld;

3.4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat verzoeker door de ondertekening van het proces-verbaal van het verhoor zijn akkoord betuigt heeft met de inhoud ervan, dat hij daar nadien niets meer kan aan toevoegen wanneer hij in het proces-verbaal geen opmerkingen heeft laten opnemen en dat bedenkingen van algemene aard, geuit door de hiërarchische overheid, geen verdenking van partijdigheid doen ontstaan;

3.4.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord opmerkt dat hij de uitlatingen van de burgemeester waaruit zijn partijdige opstelling blijkt,

heeft laten noteren en dat de lezing van de processen-verbaal van verhoor volstaat om vast te stellen dat de door de burgemeester gegeven commentaar ongepast was;

3.4.5.1. Overwegende dat met de ondertekening van het proces-verbaal van het verhoor de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar bevestigt dat de erin opgenomen vragen en antwoorden overeenstemmen met wat tijdens het verhoor is gezegd; dat die ondertekening niet betekent dat de vervolgde ambtenaar geen opmerkingen meer zou kunnen of mogen maken bij de wijze waarop de ondervraging gebeurd is teneinde de vooringenomenheid van de burgemeester aan te tonen;

3.4.5.2. Overwegende dat verzoeker de vooringenomenheid van de burgemeester poogt aan te tonen door te verwijzen naar het proces-verbaal van verhoor over de vierde en de negende tenlastelegging;

Overwegende dat het proces-verbaal van het verhoor over de vierde tenlastelegging volgende vermelding bevat:

"Op vraag van de raadsman wordt geacteerd: De burgemeester maakte inzake vraag twee zijn bedenkingen inzake het tegenstrijdig antwoord. (...) De raadsman laat nog akteren dat dhr. De Schauwer zich verzet heeft tegen de schrapping van een zinsnede in zijn antwoord op vraag 2";

dat die vermelding wel aantoonst dat verzoeker een opmerking gemaakt heeft over een tussenkomst van de burgemeester en dat hij inderdaad voorbehoud gemaakt heeft ten aanzien van de inhoud van het proces-verbaal in die zin dat "hij zich verzet heeft tegen de schrapping van een zinsnede in zijn antwoord", maar dat zulks bij gebrek aan concrete gegevens -er kan zelfs niet uitgemakt worden welke precieze verklaring de burgemeester uit het proces-verbaal wou doen schrappen- niet tot bewijs vermag te strekken van de partijdigheid van de burgemeester;

Overwegende dat het proces-verbaal van verhoor aangaande de negende tenlastelegging vermeldt:

"De raadsman wenst te laten acteren dat de heer burgemeester beschaamd is in de plaats van dhr. De Schauwer voor de weigering het formulier (bedoeld is: het formulier opgemaakt door de controlegeneesheer) te ondertekenen. De raadsman merkt op dat men het recht heeft dat te weigeren. De burgemeester merkt op dat sommigen zich dat kunnen permitteren. Daarop repliceert de raadsman: Alle Belgen zijn gelijk voor de wet. De burgemeester is met die repliek akkoord maar besluit dat dit feit voor hem tekenend is";

dat die vermelding in het proces-verbaal wel aantoonst dat het verhoor bij wijlen in een gespannen sfeer is verlopen, maar dat die persoonlijke bedenking van de burgemeester niet volstaat om te besluiten dat hij vooringenomen is geweest tegen verzoeker; dat daarenboven de burgemeester zelf bij het nemen van zijn beslissing er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat hij geen rekening hield met de weigering van verzoeker om het geneeskundig controleformulier te ondertekenen;

3.4.5.3. Overwegende dat verzoeker er niet in slaagt de vooringenomenheid van de burgemeester aannemelijk te maken; dat het middel niet gegrond is;

3.5. Overwegende dat verzoeker in het vijfde tot het elfde middel de zes tuchtfeiten die de burgemeester tot grondslag van zijn beslissing heeft aangenomen en de beoordeling die hij ter zake heeft neergeschreven, bekritiseert;

3.5.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel tegen de beslissing van de burgemeester een aantal onregelmatigheden aanvoert die betrekking hebben op het eerste in aanmerking genomen tuchtfeit, in de beslissing aangeduid als "dossier 26.2.1988/2" met volgende omschrijving:

"op 24.12.198(7), met wachtdienst zijnde van 07.00 u tot 15.00 u, geen afdoend gevolg te hebben gegeven aan de kennisgeving van de officier die de voorafgaande wachtdienst verzekerde, dat een wegens dronkenschap in de amigo opgesloten persoon nog diende verhoord te worden. Daarenboven verzuimd te hebben die officier die de wachtdienst overnam om 15.00 u in te lichten over de nog uit te voeren opdracht";

dat hij het middel opsplitst in zeven onderdelen:

- eerste onderdeel: de feiten dagtekenen van 24 december 1987 maar het tuchtverslag is slechts opgesteld op 26 februari 1988; rekening houdend met de aard van de gepleegde feiten is daarmee de redelijke termijn voor het behandelen van tuchtzaken ruimschoots overschreden;
- tweede onderdeel: het is "duidelijk dat men allerlei feiten opspoort en cumuleert om uiteindelijk een zwaar (volumineus) tuchtdossier te kunnen opstellen" vermits het merendeel van die inbreuken nadien zonder gevolg geklasseerd zijn;
- derde onderdeel: het bestuur heeft zich veroorloofd twee maanden te spenderen aan het opmaken van het tuchtverslag maar heeft aan hem niet dezelfde termijn gegund voor het opmaken van zijn verdediging;
- vierde onderdeel: bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de burgemeester geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker betwist heeft dat de afgeloste officier hem zou medegedeeld hebben dat zich een dronken persoon in de cel bevond en dat ter zake tijdens het verhoor verwezen is naar een verklaring van een collega dat "de restanten van de wacht (...) niet van officier tot officier (werden) overgedragen";
- vijfde onderdeel: ook is niet bewezen dat "de (hem) opvolgende officier" niet zou geweten hebben dat zich een dronken persoon in de cel bevond want het betreffende dossier bevond zich op de bureeltafel; daarenboven is in elk geval de persoon tijdig verhoord;
- zesde onderdeel: de dronken persoon kon door hem niet verhoord worden want hij was niet ontnuchterd en de

persoon die de dienst van hem overnam beschikte over nog ruim 3,5 uur om het verhoor te doen;

-zevende onderdeel: de verwijzing naar de schending van het beroepsgeheim om de voorlegging van het volledig strafdossier van de opgesloten persoon te voorkomen is niet relevant omdat alleen bevoegde personen, die ook gebonden zijn door het beroepsgeheim, van het dossier kennis kunnen nemen; nochtans had de overlegging van dat dossier kunnen aantonen dat de betrokkene niet in staat was om verhoord te worden;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit het middel als volgt beantwoord heeft, samengevat: sinds de feiten van 24 december 1988, die mogelijk op zich geen aanleiding hadden gegeven voor de redactie van een tuchtverslag, hebben zich nog een aantal andere feiten voorgedaan die een optreden van verzoekers hiërarchische overheid rechtvaardigden; verzoeker wist dat er een dronken persoon in de cel was opgesloten maar hij heeft niet het nodige gedaan om hem te verhoren -hij heeft zelfs naar het einde van zijn dagtaak toe geen initiatief genomen om na te gaan of de betrokkene reeds verhoord kon worden- en hij heeft geen inspanning gedaan op zijn opvolger op de dienst te verwittigen van de aanwezigheid van de persoon in de cel;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen het goedkeuringsbesluit van de Gemeenschapsminister bijkomend uiteenzet dat de omstandigheid dat latere feiten een tuchtverslag rechtvaardigden de onjuistheid van zijn middelen gericht tegen het eerste tuchtfeit niet aantoonen en dat de Gemeenschapsminister zichzelf tegenspreekt waar hij nu stelt dat latere feiten een tuchtrechtelijk optreden rechtvaardigen terwijl hij eerder gesteld heeft dat de verschillende dossiers los staan van elkaar; dat hij vervolgens ook stelt dat de minister de feitelijke gegevens uit hun verband rukt vermits hij toevallig kennis gekregen heeft

van de aanwezigheid van een dronken persoon en dat feit "op de gebruikelijke manier" gemeld heeft aan de officier die zijn taak overnam en dat hem moeilijk verweten kan worden de dronken persoon zelf niet verhoord te hebben, ten bewijze waarvan hij verwijst naar een gelijkaardige zaak uit september 1989 waarin een dronken persoon na acht uur in de cel nog niet voldoende ont-nuchterd was om verhoord te worden;

3.5.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat het verloop van twee maanden tussen de feiten en het opmaken van het tuchtverslag, in acht genomen de vakantie van verzoeker en van zijn meerdere in die periode, niet onredelijk is (eerste onderdeel van het middel), dat de door verzoeker aan het bestuur toebedeelde bedoeling om het dossier een volumineus karakter te geven een interpretatie betreft die niet kan worden bijgevalen (tweede onderdeel), dat verzoeker niet over dezelfde termijn moet beschikken als het bestuur (derde onderdeel), dat het regel is dat "de restanten van wacht worden overgedragen van officier tot officier" zodat verzoeker zich niet kan verschuilen achter een gebeurlijke tekortkoming begaan door de officier van wie hij de wacht overgenomen heeft of achter het feit dat hij de opdracht naar behoren heeft doorgegeven aan zijn opvolger, dat de twijfel die de burgemeester heeft geuit betreffende de onmogelijkheid om de dronken persoon te verhoren tot zijn appreciatiebevoegdheid behoort (vierde tot zesde onderdeel) en dat de burgemeester terecht van oordeel kon zijn dat hij voldoende voorgelicht was om een beslissing in de zaak te nemen (zevende onderdeel);

3.5.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de vraag naar de redelijkheid van een termijn in concreto beoordeeld moet worden, dat verzoeker de kans gekregen heeft om zich afdoende te verdedigen, dat alle feiten gezien moeten worden als een

tekortkoming aan de beroepsplichten in een bepaalde periode zodat zij met één gezamenlijke straf beteugeld kunnen worden en dat de gemeenschapsminister uitvoerig geantwoord heeft op het beroepsschrift dat verzoeker tegen de beslissing van de burgemeester ingediend heeft; dat zij, wat het bewijs van de feiten betreft, uiteenzet dat een tuchtstraf niet onregelmatig is omdat een deel van de ten laste gelegde feiten voor niet bewezen gehouden moet worden;

3.5.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat hij zich ongetwijfeld efficiënter had kunnen verweren indien het tuchtverslag onmiddellijk na de feiten ware opgesteld geweest, dat de termijn die hem voor zijn verdediging is toegemeten totaal in wanverhouding staat tot de termijn die het bestuur zichzelf heeft aangematigd voor de redactie van het tuchtverslag, dat de verschillende feiten niets met mekaar te maken hebben en ook niet als zodanig door de burgemeester zijn beschouwd, en dat de verwerende partij de logica in strafzaken tot het domein van de tucht uitbreidt wanneer haar dat past;

3.5.5.1. Overwegende dat op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing genomen is, de wet de tuchtoverheid er niet toe verplichtte de tuchtvordering in te stellen binnen een bepaalde termijn na de kennisneming van de feiten; dat verzoeker ook niet aantoonde dat de regelmatigheid van een tuchtvordering afhangt van de redactie, binnen een bepaalde termijn na de feiten, van een tuchtverslag;

Overwegende dat een tuchtverslag moet opgemaakt worden binnen een redelijke termijn na de kennisneming van de feiten; dat, indien een termijn van twee maanden op zich als onredelijk voorkomt, er te dezen acht moet worden geslagen op het feit dat, zoals sub 1.1. uiteengezet, de hiërarchische overste van

verzoeker op 26 februari 1988 een verslag heeft opge-
maakt waarin, ter ondersteuning van verzoekers wange-
drag, bij wijze van voorbeeld wordt verwezen naar vijf
gebeurtenissen uit het recente verleden; dat dit aan-
toont dat verzoekers overste op dat ogenblik optreden
noodzakelijk vond en dat hij in het licht van dat
optreden teruggegrepen heeft naar feiten uit een niet te
ver verleden die de tekortkoming konden aantonen en
waarover verzoeker zich nog kon verdedigen; dat het
eerste en het tweede onderdeel van het middel ongegrond
zijn;

3.5.5.2. Overwegende dat verzoeker ten onrechte
aanvoert dat hij met het oog op zijn verdediging, over
eenzelfde termijn had moeten beschikken als de termijn
die zijn overste nodig gehad heeft om een tuchtverslag
op te maken; dat het ene geen verband vertoont met het
andere, zeker niet wanneer, zoals te dezen, de lange
termijn die het bestuur nodig gehad heeft voor de
redactie van het tuchtverslag niet te wijten is aan de
moeilijkheidsgraad van de zaak, maar aan het feit dat
verzoekers overste zich pas op 26 februari 1988 genood-
zaakt heeft gezien om op te treden; dat het derde
onderdeel van het middel ongegrond is;

3.5.5.3. Overwegende, wat de in aanmerking genomen
feiten zelf betreft, dat de bestreden beslissing van de
burgemeester steunt op het aan verzoeker gerichte
verwijt dat hij niet adequaat is opgetreden ten aanzien
van het verhoor van een door de hem voorafgaande wacht-
dienst opgesloten dronken persoon en dat hij de officier
die de wachtdienst van hem overgenomen heeft, niet
behoorlijk op de hoogte gesteld heeft van de nog uit te
voeren opdrachten;

Overwegende dat, nu verzoeker niet betwist
dat hij wist dat er zich een dronken persoon in de cel
bevond, zijn verweer dat hij zelf niet behoorlijk van

dat feit werd verwittigd, niet dienstig is om de gebrek-kige uitoefening van de op hem rustende opdracht te ontkrachten;

Overwegende dat uit het verhoor van verzoeker door de burgemeester blijkt dat hij de opdracht om de dronken persoon te verhoren niet persoonlijk en rechtstreeks aan de officier doorgegeven heeft, maar door het proces-verbaal op het bureau te laten liggen; dat die niet risicoloze handelwijze het bewijs inhoudt van de zeer beperkte inzet die verzoeker ten toon spreidt; dat het verweer van verzoeker dat de mogelijkheid om een dronken persoon gedurende maximaal 12 uren in een cel op te sluiten nog niet was uitgeput dat eveneens aantoonst omdat, indien het toegelaten is een dronken persoon voor 12 uren op te sluiten, zulks uiteraard niet betekent dat er geen verplichting zou bestaan om, indien het verhoor eerder mogelijk is, dat ook eerder te doen; dat de door verzoeker gestelde vraag naar overlegging van het strafdossier van de dronken persoon, in acht genomen het feit dat hij niet aantoonst dat hij zich vergewist heeft van de toestand van de dronken persoon, dan ook niet relevant is; dat het vierde tot zevende onderdeel van het middel niet gegrond zijn;

3.6.1. Overwegende dat verzoeker in het zesde middel tegen de beslissing van de burgemeester het tuchtrechtelijk karakter betwist van de tweede aangehouden tenlastelegging ("dossier 26.2.1988/4"), luidend als volgt:

"Op 31 januari 1988, met wachtdienst zijnde van 15.00u tot 23.00u, om 21.20u de dienst beëindigd wegens hoofdpijn en zich naar huis begeven zonder voorafgaandelijk de politieofficier met weekdienst te hebben verwittigd en zonder zijn medewerkers, die met hem de wachtdienst verzekerden maar zich buiten het commissariaat bevonden, van zijn vertrek te hebben in kennis gesteld";

dat hij uiteenzet dat niet betwist wordt dat hij op 31 januari 1988 ernstige redenen had -ziekte- om de dienst te verlaten, dat geen reglement voorschrijft dat in een dergelijk geval de officier met weekdienst verwittigd moet worden terwijl hij dat wel gedaan heeft; dat hij van oordeel is dat hem niet kan verweten worden voor die verwittiging de semafoon niet onmiddellijk gebruikt te hebben omdat de mededeling niet van die aard was dat de officier met weekdienst onmiddellijk gestoord moest worden, dat hij commissaris Marievoet persoonlijk van de feiten op de hoogte gesteld heeft en dat zijn medewerkers verwittigd waren;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit dat middel als volgt beantwoord heeft: uit het verhoor van verzoeker door de burgemeester blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is de officier met weekdienst te bereiken en dat verzoeker veronderstelde dat zijn medewerkers verwittigd waren, hetgeen niet het geval was, dat de omstandigheid dat hij de commissaris verwittigd heeft niet ter zake is omdat dat geen afbreuk doet aan het feit dat hij de dienst onbemand achtergelaten heeft;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat de gemeenschapsminister geen rekening houdt met zijn gezondheidstoestand en met de omstandigheid dat hij alle mogelijke voorzorgen genomen heeft;

3.6.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat artikel 13 van het personeelsstatuut de verplichting inhoudt dat een personeelslid "de uitoefening van zijn dienst niet mag opschorten zonder toelating van een hiërarchische overste", dat verzoeker als enige officier in het commissariaat aanwezig was en dat hij, door de officier met weekdienst niet te verwittigen, die persoon niet in de gelegenheid gesteld heeft de nodige

maatregelen te treffen om in zijn vervanging te voorzien, dat verzoeker zijn medewerkers niet had verwittigd, dat de problematiek van het gebruik van de semafoon niet ter zake is en dat verzoeker de politiecommissaris verwittigd heeft toen hij de dienst reeds had verlaten;

3.6.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog uiteenzet dat, had hij de officier met weekdienst verwittigd, hij een tuchtvervolgning had geriskeerd omdat hij die persoon tegen de richtlijnen in had opgeroepen;

3.6.4. Overwegende dat met dit tweede tuchtfeit aan verzoeker verweten wordt dat hij zonder voorafgaande melding aan de officier met weekdienst zijn dienst verlaten heeft; dat verzoeker dat feit op zich niet betwist;

Overwegende dat de omstandigheid dat verzoeker voor die dienstverlating een reden had, te weten zijn ziekte-toestand, hem niet toestond de dienst te verlaten zonder de continuïteit te verzekeren, zeker nu verzoeker niet aantoont dat het hem onmogelijk was de minimale maatregelen te nemen om die continuïteit zo goed mogelijk te verzekeren;

Overwegende dat de verwijzing naar de verwittiging van commissaris Marievoet ter zake irrelevant is; dat immers niet de commissaris, maar de officier met weekdienst verwittigd moest worden van zijn vertrek op de dienst;

Overwegende dat de omstandigheid dat de desbetreffende voorschriften het gebruik van de semafoon tot uitzonderlijke gevallen beperken niet in het voordeel van verzoeker pleiten omdat moeilijk betwist kan worden dat het onbemand achterlaten van de dienst wegens

ziekte ongetwijfeld een uitzonderlijke omstandigheid is, die vanwege de officier met weekdienst urgent optreden noodzaakt;

Overwegende dat in die omstandigheden de burgemeester verzoeker terecht heeft kunnen bestraffen omdat hij de dienst zonder verantwoordelijke heeft achtergelaten; dat het middel niet gegrond is;

3.7.1. Overwegende dat verzoeker in het zevende middel het tuchtrechtelijk karakter betwist van het derde tuchtvergriep ("dossier 26.2.1988/5") dat in de bestreden beslissing van de burgemeester als volgt omschreven is:

"Op 24.2.1988, als officier met wachtdienst geen verantwoordelijkheid te hebben opgenomen voor het takelen van een auto";

dat hij uiteenzet dat de nota met onderrichtingen over het wegtakelen van voertuigen (de "districtnota" van 27 januari 1988) voor verschillende interpretaties vatbaar is, met name ten aanzien van de vraag of het de officier met weekdienst dan wel de officier belast met de ordedienst is die moet oordelen over de gegrondheid van een vraag om een voertuig weg te takelen, en dat het tot de geplogenheden behoort dat de toelating in de eerste plaats wordt gevraagd aan de officier belast met de ordedienst omdat deze als districtcoördinator hoger geplaatst is dan de officier met permanentie; dat hij daaraan toevoegt dat de burgemeester zelf moeite had om de problematiek, door commissaris Marievoet uiteengezet tijdens het verhoor, te begrijpen, en dat hij uiteindelijk toch het bevel gegeven heeft om het voertuig te doen wegtakelen;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit op dat middel geantwoord heeft wat volgt: verzoeker was op 24 februari 1988 met perma-

nentiedienst en was zodoende verantwoordelijk voor het nemen van beslissingen over het wegtakelen van voertuigen; hij heeft de verantwoordelijkheid doorgeschoven naar een collega; uit het verhoor van verzoeker door de burgemeester blijkt dat niet de burgemeester, maar verzoeker zelf niet op de hoogte is van zijn taken;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat een op 22 september 1989 gebeurd feit de onduidelijkheid van de nota aantoonst, vermits op dat ogenblik de vraag om een voertuig weg te takelen niet aan hem als officier met wachtdienst werd gesteld maar rechtstreeks aan de officier van de verkeersdienst, die zelfs niet tot de wachtdienst behoort;

3.7.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat van de acht officieren in het korps verzoeker de enige is die de nota verkeerd geïnterpreteerd heeft, dat de nota bepaalt dat alvorens te takelen contact moet opgenomen worden met de officier met wachtdienst of de officier belast met de ordedienst, wat betekent dat in gewone gevallen de officier met wachtdienst geconsulteerd zal worden terwijl dit voor takelingen die moeten gebeuren naar aanleiding van een manifestatie de officier belast met de ordehandhaving bij die manifestatie zal zijn; dat zij besluit dat het in dit geval om een gewone takeling ging, waarvoor verzoeker zelf verantwoordelijk was;

3.7.3. Overwegende dat verzoeker niet betwist dat hij op 24 februari 1988, als officier met permanentiedienst de vraag van een politieambtenaar om een beslissing te nemen over het wegtakelen van een voertuig aanvankelijk doorgespeeld heeft naar adjunct-commissaris VAN DEN BROECK, districtcoördinator, om dan uiteindelijk toch zelf een beslissing te nemen; dat verzoeker zijn houding rechtvaardigt door te verwijzen naar de inter-

pretatiemogelijkheid die in de "districtnota nr. 3" besloten zou liggen en die geen uitsluitel zou geven over de vraag of het de officier met permanentiedienst dan wel de officier belast met de ordedienst is die de beslissing over het wegtakelen moet nemen;

Overwegende dat de districtnota nr. 3 van 22 januari 1988 bepaalt dat de ter plaatse optredende politieambtenaren voor het takelen van een wagen "telkens vooraf de officier met permanentie of de officier belast met de ordedienst (moeten consulteren) die uiteindelijk het wegslepen al dan niet zal toestaan", dat de door de eerste verwerende partij gegeven uitleg over de interpretatie van die tekst overtuigend is;

Overwegende dat verzoeker tijdens zijn verhoor door de burgemeester bevestigd heeft dat er op 24 februari 1988 geen officier belast was met de ordedienst; dat hij derhalve, als officier met permanentie, in elk geval een beslissing ter zake had moeten nemen; dat hij evenwel slechts gehandeld heeft nadat hij overleg gepleegd had met de districtcoördinator; dat op grond van die vaststelling de tuchtoverheid met reden kon besluiten dat verzoeker zijn verantwoordelijkheid ter zake wenste af te schuiven en ze dat gegeven als een tuchtfact in aanmerking kon nemen; dat het middel niet gegrond is;

3.8.1. Overwegende dat verzoeker zich in het achtste middel verzet tegen het vierde door de burgemeester in aanmerking genomen tuchtfact ("dossier 22.3.1988/7"), te weten "op 13.3.1988, als officier met wachtdienst geen of minstens laattijdig de verantwoordelijkheid te hebben opgenomen inzake het afgelasten van een wielervedstrijd om veiligheidsredenen";

Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel van het middel aanvoert dat de tuchtoverheid de tenlastelegging voortdurend gewijzigd heeft (eerst het niet-bereikbaar zijn, vervolgens het nemen van een stortbad en tenslotte het niet opnemen van zijn verantwoordelijkheid); dat hij in een tweede onderdeel betwist dat de beslissing om de wedstrijd af te gelasten laat-tijdig zou genomen zijn en zijn visie op de feiten weer-geeft, met name dat hij niet op de hoogte was van de organisatie van een wielervedstrijd, dat hij door dienstdoende politieagenten ervan verwittigd werd dat het parcours op een bepaalde plaats vervuild was en dat de brandweer was opgeroepen, dat hij vervolgens, toen hem werd medegedeeld dat het parcours niet tijdig vrijgemaakt zou kunnen worden en dat de organisatoren de wedstrijd toch wensten te starten, de wedstrijd afgelast heeft en dat de zaak werd afgewerkt door de persoon die zijn dienst overgenomen had; dat hij met betrekking tot dat tweede onderdeel van het middel nog uiteenzet dat de burgemeester in de gemeenteraad bevestigd heeft dat de juiste beslissing genomen was;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit dat middel als volgt beantwoord heeft: blijkens de door hem afgelegde verklaring wist verzoeker niet eens dat er een wielervedstrijd gepland was; de verantwoording die hij ten aanzien van de feiten heeft gegeven, met name dat hij liever had gezien dat de koersleiding de beslissing tot afgelasting van de wedstrijd zou genomen hebben is "zeer zwak"; de beslissing tot afgelasting is genomen nadat één van zijn collega's ter plaatse gegaan was; verzoeker heeft nagelaten zich persoonlijk ter plaatse te vergewissen van de toestand zodat het niet opgaat de verantwoorde-lijkheid door te schuiven naar een collega die later in dienst is gekomen;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat de Gemeenschapsminister niet ingaat op het eerste onderdeel van het middel en dat hij, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, geen rekening houdt met de realiteit;

3.8.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij betwist dat verzoeker zich op andere aspecten van de zaak dan de uiteindelijk aangehoudene heeft moeten verdedigen; dat zij voorts betoogt dat het vast staat dat verzoeker tot tweemaal toe gevraagd is om ter plaatse te gaan maar dat hij geen enkel initiatief genomen heeft, dat verzoeker uit de aan de officieren ter beschikking gestelde gegevens moest weten dat er een wielervedstrijd gepland was en dat zijn verweer dat het geen zin had ter plaatse te gaan omdat de brandweer bezig was werken uit te voeren neerkomt op een afwenteling van zijn verantwoordelijkheid;

3.8.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog wijst op "de pietluttige houding" van de overheid die wel steeds een stok zal vinden om een hond te slaan, bijvoorbeeld door vast te stellen dat er te snel een beslissing genomen was;

3.8.4.1. Overwegende dat verzoeker niet betwist dat hij van in den beginne wist dat hij tuchtrechtelijk vervolgd werd voor "het niet bereikbaar zijn als permanentie-officier voor het nemen van verantwoordelijkheid", specifiek met betrekking tot de wielervedstrijd van 13 maart 1988; dat hij zich bij zijn verhoor door de burgemeester eveneens heeft kunnen verdedigen over de vraag of hij niet of slechts laattijdig gehandeld heeft; zijn verantwoordelijkheid niet of in elk geval slechts laattijdig opgenomen heeft; dat aldus bezien verzoekers rechten van verdediging met betrekking tot de ten laste gelegde feiten gevrijwaard geworden zijn; dat het aan

een tuchtoverheid niet verboden is de omschrijving van de tenlastelegging in de loop van de procedure te wijzigen, voor zover de betrokkene daarvan op de hoogte is en zijn rechten van verdediging er niet door beperkt worden; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.8.4.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat verzoeker de stelling van de eerste verwerende partij, dat de wielerscoers te Hombeek als een vergunde activiteit ter kennis was van de politieofficier met wachtdienst, niet betwist zodat hij zich niet kan verschuilen achter het feit dat hij geen kennis had van die manifestatie; dat hoe dan ook die vraag niet relevant is in het kader van de hier besproken tenlastelegging omdat de verantwoordelijkheid van een officier met wachtdienst die geroepen wordt een beslissing te nemen over een hem door politieagenten voorgelegd probleem niet vermindert omdat administratieve geplogenheden niet zouden zijn nageleefd;

Overwegende dat verzoeker er niet in slaagt ten opzichte van de Raad van State aannemelijk te maken dat de verwerende partijen de feiten foutief beoordeeld hebben; dat de onbereikbaarheid als officier met wachtdienst -wat in het geval van verzoeker blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen verklaring van de politieagenten die ter plaatse dienst verrichtten- een plichtsverzuim uitmaakt; dat uit het verweer van verzoeker tegenover de burgemeester blijkt dat hij de komst van zijn opvolger afgewacht heeft om de nodige maatregelen te treffen; dat de burgemeester terecht van oordeel kon zijn dat verzoeker tekortgekomen was in zijn beroepsplichten; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.9.1. Overwegende dat verzoeker in het negende middel uiteenzet dat de burgemeester in de gemeenteraad

uiteengezet heeft dat, in verband met het in het achtste middel aangehouden tuchtfact, volgens hem de juiste beslissing genomen was, maar dat die beslissing "volgens de thans gekende elementen" laattijdig genomen was; dat hij betoogt niet te begrijpen wat de burgemeester kan bedoeld hebben met de woorden "volgens de thans gekende elementen", dat er alleen maar mee bedoeld kan zijn dat de beslissing door hem genomen werd, maar dat op die wijze meteen de vooringenomenheid van de burgemeester wordt aangetoond;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit dat middel als volgt beantwoord heeft: wat de burgemeester op de gemeenteraadszitting ook gezegd heeft, in elk geval staat vast dat verzoeker in de uitoefening van zijn verantwoordelijkheid te kort geschoten is en zijn verantwoordelijkheid doorgeschoven heeft naar een collega;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen het goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat ook de gemeenschapsminister geen uitleg geeft over wat de burgemeester met de woorden "de thans gekende elementen" heeft bedoeld;

3.9.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de burgemeester in de gemeenteraad geantwoord heeft op een interpellatie betreffende de afgelasting van een wielervedstrijd aan de ene kant en de laattijdigheid van de beslissing dienaangaande aan de andere kant en dat het antwoord van de burgemeester uitsluitend betrekking had op het eerste deel van de interpellatie, met name dat de afgelasting de goede beslissing was; dat zij daaraan toevoegt dat op het ogenblik van de interpellatie, op 30 maart 1988, de burgemeester alleen kennis had van de afgelasting van de wedstrijd en nog niet van het tuchtdossier tegen verzoeker;

3.9.3. Overwegende dat uit het feit dat de burgemeester op een gemeenteraadszitting gezegd heeft dat naar zijn oordeel de juiste beslissing genomen was niet mag worden afgeleid dat bij de totstandkoming van die beslissing geen fouten kunnen zijn gemaakt; dat voor het overige de Raad van State in de uiteenzetting van de burgemeester dat hij "met de thans gekende elementen" van oordeel was dat de juiste beslissing genomen was het bewijs niet ziet van enige vooringenomenheid; dat het middel niet gegrond is;

3.10.1. Overwegende dat verzoeker in het tiende middel het vijfde door de burgemeester in aanmerking genomen tuchtfact ("dossier 11.4.1988/9") betwist, te weten "op 2 april 1988 één dag onwettig afwezig te zijn geweest aangezien (hij) met ziekteverlof zijnde, het werk slechts hervatte op 3.4.1988 alhoewel de controlegeneesheer de werkhervatting voorschreef op 2.4.1988"; dat hij in een eerste onderdeel van het middel aanvoert dat hij betwist zich tegen de controlegeneesheer arrogant opgesteld te hebben en dat hij enkel een meningsverschil met de controlegeneesheer heeft gehad, gesteund op het feit dat zijn geneesheer hem werkbekwaam had verklaard tot 3 april; dat hij in een tweede onderdeel aanvoert dat de controlegeneesheer zijn bevoegdheid te buiten gegaan is door niet alleen te stellen dat verzoeker werkbekwaam was, maar door er tot het beroepsgeheim behorende commentaar aan toe te voegen; dat hij in een derde onderdeel uiteenzet dat de burgemeester in zijn beslissing wel stelt dat hij geen rekening houdt met de omstandigheid dat verzoeker geweigerd heeft het controleformulier te ondertekenen, maar dat het waarschijnlijk precies dat gegeven is dat de controlegeneesheer ertoe aangezet heeft bijkomende commentaar te geven en dat dit gegeven van doorslaggevende aard geweest is bij de besluitvorming; dat hij in een vierde onderdeel erop wijst dat er duidelijk een misverstand is ontstaan tussen hemzelf en de controlegeneesheer omdat hij ervan

overtuigd was de dienst te moeten hernemen op 3 april 1988, wat hij ook gedaan heeft, en dat hij na de beslissing nog met de controlegeneesheer contact opgenomen heeft, maar dat deze hem toen geen ontkenning noch bevestiging kon geven; dat hij in het vijfde onderdeel uiteenzet dat hij tegen de beslissing van de controlegeneesheer geen beroep aangetekend heeft omdat het hem materieel niet mogelijk was en omdat hij over geen enkel stuk beschikte waarop de beslissing van de controlegeneesheer vermeld was;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit dit middel als volgt beantwoord heeft: de controlegeneesheer heeft hem verplicht het werk te hervatten op 2 april 1988 en hij heeft het werk slechts op 3 april hervat; hij was dus op 2 april 1988 ongewettigd afwezig; daarbij komt dat de controlegeneesheer het nodig geacht heeft te wijzen op het arrogante gedrag van verzoeker en op de poging van hem om nog een "bijkomende ziekte dag af te pingelen omdat hij op 3 april 1988 een collega diende te vervangen"; verwijzing naar het beroepsgeheim van de controlegeneesheer is niet ter zake; wat verzoeker gedaan heeft strookt niet met de waardigheid van het beroep;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat de gemeenschapsminister op geen van de onderdelen van het middel antwoordt en er zich toe beperkt de feiten voor bewezen te houden;

3.10.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt wat volgt: de controlegeneesheer heeft duidelijk en omstandig verzoekers houding beoordeeld en de burgemeester heeft daar terecht op kunnen steunen, zonder dat er sprake kan zijn van schending van het medisch geheim; als de controlegeneesheer het opstellen van een bijkomend verslag nodig heeft gevonden, dan is

het omdat er daar aanleiding toe was; dat de burgemeester doorslaggevend belang zou gehecht hebben aan verzoekers weigering om het controleformulier te ondertekenen is een bewering van verzoeker; het is het goed recht van de burgemeester om de weigering van een politieofficier een controleformulier te ondertekenen als een negatief punt in aanmerking te nemen en daaruit kan geenszins vooringenomenheid afgeleid worden; over de datum van de werkhervatting kan moeilijk een misverstand gerezen zijn; het administratief statuut bood hem de mogelijkheid tegen de beslissing van de controlegeneesheer in beroep te gaan;

3.10.3. Overwegende dat het attest van het medisch controleonderzoek, opgemaakt door controlegeneesheer SPRUYT, duidelijk vermeldt dat de werkhervatting werd vastgesteld op 2 april 1988; dat verzoeker evenwel, naar luid van de niet betwiste vermelding die de controlegeneesheer op het formulier heeft aangebracht, geweigerd heeft dat document te ondertekenen voor kennisneming; dat, indien hij zich in die omstandigheden vergist heeft over de datum waarop hij het werk moest hervatten, dat enkel en alleen onder zijn eigen verantwoordelijkheid valt;

Overwegende dat het aan een controlegeneesheer niet verboden is zijn bevindingen met betrekking tot het controlebezoek aan het betrokken bestuur ter kennis te brengen; dat de Raad van State in de uitzetting van verzoeker, die neerkomt op de eenvoudige ontkenning van wat de controlegeneesheer genoteerd heeft, geen redenen ziet om de verklaring van de controlegeneesheer ongeloofwaardig te bevinden;

Overwegende dat het argument dat de burgemeester wel degelijk rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker het controleformulier niet voor kennisneming ondertekend heeft, niets meer is dan een

blote bewering vanwege verzoeker; dat het middel niet gegrond is;

3.11.1. Overwegende dat verzoeker in het elfde middel het zesde door de burgemeester in aanmerking genomen tuchtfeit ("dossier 14.4.1988/10") betwist, te weten "op 26.2.1988, met betrekking tot een tuchtdossier ten zijnen laste, geweigerd dadelijk een administratieve verklaring af te leggen wanneer zijn overste daarom verzocht en, naar aanleiding daarvan, zich onbeleefd te hebben aangesteld tegenover een overste"; dat hij in een eerste onderdeel van het middel aanvoert dat het een "geplogenheid" is dat in elk tuchtverslag wordt vermeld dat de betrokkene de mogelijkheid heeft een verklaring af te leggen, maar dat in dit geval die vermelding niet in het tuchtverslag voorkwam; dat hij in een tweede onderdeel uiteenzet dat hoofdinspecteur Buelens hem op 26 februari 1988 gevraagd heeft mondeling te antwoorden, maar dat zulks hem niet mogelijk was gelet op het verstrijken van twee maanden sinds de feiten en dat trouwens een onmiddellijke verklaring bij gebrek aan precieze stukken uit het dossier verkeerd had kunnen zijn; dat hij in een derde onderdeel aanvoert dat hij in elk geval het recht had een geschreven argumentering voor te leggen; dat hij in een vierde onderdeel aanvoert dat de burgemeester ten onrechte een onmiddellijke verklaring oprechter vindt dan een later bezorgde, maar voorbereide verklaring; dat hij in het vijfde en zesde onderdeel betwist dat hij tegenover hoofdinspecteur Buelens geweigerd heeft een verklaring af te leggen, omdat hij toen alleen gevraagd heeft om één en ander na te mogen zien en dat hij het bewijs van een en ander ziet in het feit dat de hoofdinspecteur geen verslag over zijn weigering heeft opgesteld;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit het middel als volgt beantwoordt : verzoeker is op 26 februari 1988 door adjunct-

commissaris-hoofdinspecteur Buelens uitgenodigd voor een administratief verhoor; toen wenste hij tijd te hebben om het dossier te bestuderen; er is hem een afschrift van het dossier bezorgd, maar achteraf was toch nog een aanmaning nodig alvorens verzoeker een verklaring afgelegd heeft; de burgemeester heeft terecht opgemerkt dat het niet de gewoonte is dat iemand die verhoord wordt over bepaalde feiten eerst de mogelijkheid krijgt het dossier in te kijken; verzoeker had zelfs niet het recht om inzage van het dossier te vragen;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen het goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat verzoeker niet de voorafgaande inzage van het administratief dossier wenste, maar dat hij er enkel op uit was om op de feiten, die dagtekenden van meer dan twee maanden geleden, een "gemotiveerde repliek" te geven;

3.11.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat het inderdaad tot de geplogenheden behoort dat bij de samenstelling van een tuchtdossier aan de betrokkene om een verklaring over de feiten wordt gevraagd en dat krachtens het administratief statuut de ambtenaar zich niet mag onttrekken aan het afleggen van verklaringen die de hiërarchische meerdere dringend vindt; dat zij betoogt dat bij die eerste kennisneming geen gedetailleerde verklaring wordt verwacht, maar alleen een eerste akkoord of niet-akkoord; dat de door verzoeker gegeven verantwoording van zijn tijdsgebruik uitvluchten zijn;

3.11.3. Overwegende dat deze tenlastelegging teruggrijpt naar de kennisgeving van het verslag van 26 februari 1988 van adjunct-commissaris Buelens waarvan sprake sub 1.1.; dat verzoeker er evenwel niet in slaagt een aannemelijke reden op te geven voor het lange talmen (tot 3 april 1988) waarvan hij blijkt heeft gegeven om

een verklaring te geven over de tuchtfeiten opgenomen in dat verslag; dat verzoeker de gehele periode zonder meer stil gezeten heeft totdat hij schriftelijk werd aange-
maand; dat een dergelijke houding niet die is van een verantwoordelijke ambtenaar; dat het middel niet gegrond is;

3.12.1. Overwegende dat verzoeker in het twaalfde middel de schending van zijn rechten van verdediging aanvoert doordat het bestuur een waslijst tenlasteleggingen in tuchtverslagen verwerkt heeft terwijl dat bestuur vervolgens, ingevolge het grondig opzoekingswerk dat hij zelf verricht heeft, ertoe verplicht geweest is het merendeel van de aanklachten zonder verder gevolg te laten; dat hij daaraan toevoegt dat "vele punten" eenvoudig weerlegd konden worden door het nazicht van de registers van de telefooncentrale, maar dat zulks door de korpsnota nr. 51 van 15 juli 1988 verboden is, hetgeen een schending betekent van zijn rechten van verdediging;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit het middel als volgt beantwoordt: er wordt niet bewezen dat bepaalde tenlasteleggingen door een raadpleging van de telefoonregisters zouden kunnen weerlegd worden; in elk geval is het verbod algemeen en niet toegespitst op de feiten die verzoeker ten laste gelegd zijn;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat de gemeenschapsminister waarschijnlijk het systeem van telefoonregisters niet kent; dat hij van oordeel is dat die noteringen effectief van nut kunnen zijn om te bewijzen wie welke oproepen op welk ogenblik heeft gedaan, zoals in zijn geval de oproepen aan de dienstverantwoordelijke om hem op de hoogte te stellen van zijn ziekte-toestand; dat wanneer de overheid die

noteringen mag gebruiken om tuchtverslagen op te stellen, de betrokkenen evenzeer het recht hebben hun verweer daarop te steunen;

3.12.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat het gegeven dat de burgemeester een aantal tenlasteleggingen zelf zonder gevolg geklasseerd heeft niet van onwettigheid getuigt en dat de "corpsnota nr. 51" opgesteld is na de feiten die door verzoeker gepleegd zijn en dus geenszins betrekking heeft op de onderhavige zaak;

3.12.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de corpsnota niet ter zake is;

3.12.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog uiteenzet dat de corpsnota dagtekent van na zijn verhoor maar van vóór de bestreden beslissing van de burgemeester zodat hij niet meer de gelegenheid gehad heeft om aan de hand van de telefoonregisters een van de tenlasteleggingen te weerleggen; dat hij in zijn laatste memorie daaraan toevoegt dat hij in de totale onmogelijkheid gesteld is bewijsmateriaal voor te leggen;

3.12.5. Overwegende dat het zonder gevolg klasseren van een aantal tenlasteleggingen verzoekers rechten van verdediging niet geschaad heeft; dat ook niet wordt ingezien hoe het van na de beslissing dagtekenend verbod om de telefoonregisters in te kijken verzoekers rechten van verdediging kan miskend hebben; dat hoe dan ook geen preciese gegevens worden aangereikt die aannemelijk maken dat het niet kunnen inzien van de telefoonlijsten hem bij de redactie van zijn beroep bij de Gemeenschapsminister zou gehinderd hebben; dat het middel niet gegrond is;

3.13.1. Overwegende dat verzoeker in het dertiende middel aanvoert dat door hem opgestelde tuchtverslagen "afgewimpeld en zonder gevolg geklasseerd (worden) terwijl te zijnen laste rekening wordt gehouden met feiten die veel ouder zijn"; dat die opstelling van het bestuur volgens verzoeker de "dubbele maat van wegen" en de schending van zijn rechten van verdediging bewijst;

Overwegende dat de gemeenschapsminister in het goedkeuringsbesluit het middel als volgt beantwoordt: het argument van verzoeker is niet ter zake; de burgemeester heeft aan verzoeker uiteengezet waarom niet werd ingegaan op een aantal tuchtverslagen die hij had opgesteld;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat de gemeenschapsminister in de brief van de burgemeester van 13 juli 1988 niet leest dat oude ernstige zaken niet worden aangehouden terwijl zeer oude zaken lastens verzoeker wel in aanmerking genomen worden;

3.13.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat verzoekers stelling niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en dat indien de korpschef als eerste de tuchtdossiers ontvangt, het de burgemeester is die bevoegd is om hetzij die dossiers te seponeren, hetzij er verder gevolg aan te geven terwijl verzoeker geen enkel bewijs levert van het feit dat het klasseren van tuchtverslagen lastens politieofficieren zijn rechten van verdediging zou schenden;

3.13.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de klassering van tuchtverslagen die verzoeker lastens collegae opgemaakt zou hebben, geen verband vertoont met de onderhavige procedure;

3.13.4. Overwegende dat de omstandigheid dat aan door verzoeker opgemaakte tuchtverslagen geen gevolg is gegeven, totaal irrelevant is ten aanzien van de vraag of de tegen hemzelf ingestelde tuchtprocedure een regelmatig verloop gekend heeft; dat het dossier er ook geen blijk van geeft dat de eerste verwerende partij verzoeker voor vergelijkbare feiten een strengere behandeling zou gegeven hebben dan andere ambtenaren; dat het middel niet gegrond is;

3.14.1. Overwegende dat verzoeker in het veertiende middel machtsafwending aanvoert doordat de overheid een personeelslid "op de korrel wenst te nemen en hiervoor alle mogelijke middelen inzet" (tuchtverslagen waarvan verzoeker met zekerheid kan bewijzen dat hij de feiten niet gepleegd kan hebben) bij zoverre dat hij, indien hij door zorgvuldig onderzoek niet het tegendeel had kunnen bewijzen, een ernstige sanctie zou opgelopen hebben terwijl andere manifest bewezen inbreuken gepleegd door andere ambtenaren zonder gevolg geklasseerd worden; dat hij uiteenzet dat de ijver om hem te vervolgen het gevolg is van de door verzoeker aan de procureur des konings gedane mededeling over het verdwijnen van processen-verbaal, hetgeen voor zijn hiërarchische meerderen minder aangename gevolgen gehad heeft;

Overwegende dat de Gemeenschapsminister in zijn goedkeuringsbesluit het middel heeft beantwoord als volgt: het is niet bewezen dat verzoeker door zijn hiërarchische meerderen zou gezocht zijn;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift gericht tegen dat goedkeuringsbesluit bijkomend uiteenzet dat, mochten alle dossiers en alle processen-verbaal worden voorgelegd, alle buitenstaanders onmiddellijk de juistheid van zijn standpunt zouden inzien;

3.14.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat het dossier waarop de burgemeester zijn beslissing gesteund heeft, aantoonst dat verzoeker niet achtervolgd wordt, en dat de dossiers die de burgemeester geklasseerd heeft aantonen dat er geen vijandigheid tegen hem bestond, maar dat integendeel de bestreden beslissing steunt op een nauwgezet onderzoek en een rechtvaardig en eerlijk oordeel;

3.14.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat verzoeker zijn stelling niet bewijst en dat het klasseren van tuchtverslagen opgemaakt tegen andere politieambtenaren geen rechtvaardiging biedt voor wat verzoeker gedaan heeft en door de burgemeester bestraft is;

3.14.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie herhaalt dat het tuchtdossier tegen hem opgezet is om reden van zijn verklaring aan de procureur des konings dat verschillende processen-verbaal inzake verkeersovertredingen door de politie zonder gevolg werden geklasseerd;

3.14.5. Overwegende dat van machtsafwending slechts sprake kan zijn wanneer aannemelijk wordt gemaakt dat de burgemeester met de bestreden beslissing een ongeoorloofd doel wenste te bereiken; dat verzoeker dat niet doet; dat uit de bespreking van de middelen gebleken is dat de rechtmatigheidsbezwaren van verzoeker tegen de bestreden tuchtstraf niet gegrond zijn waarmee vast komt te staan dat de aangehouden tuchtfeiten de grondslag konden vormen voor een tuchtstraf; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari 1900 achtennegentig, door de XIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.